de corpore exierint fecerit illis aut fuerit. Unde magis pietatis officia impendimus magis deo hec offerentes pro [illegible] non nimis sibi thesaurizaverunt per iram. Non ergo mortuis nova merita comparantur, sed pro eis aliquid boni operantibus suis pro eorum precedentibus consequentia ista redduntur. Nam ista quisque vitam in corpore meruit ut ei haberet post eam. Ecce quibus et quantum prosunt illa que pro defunctis fiunt secundum scripturam certa. Mediocriter malis suffragantur ad pene mitigationem, mediocriter bonis ad plenam absolutionem, qui non habent tante perfectionis merita ut non indigeant iuvari; pauperes quorum est regnum celorum, quos sibi fecerunt amicos de mammona iniquitatis, quorum non tanta est perfectio ut hiis adiutoriis non indigeant, qualiter sunt apostoli et martyres. Ut enim ait Augustinus: Iniuria est pro martyre in ecclesia orare, cuius debemus orationibus commendari pro aliis qui defuncti sunt orare.

De officiis sepulture

Et pompis vero exequiarum. Item Augustinus ita dicit: Pompa funeris, agmina exequiarum, sumptuosa diligentia sepulture, vivorum sunt qualiacumque solacia, non adiutoria mortuorum. Si aliquid prodest impio sepultura preciosa, oberit pio vilis vel nulla. Preclaras obsequias in conspectu hominum purpurato illi diviti exhibuit turba famulorum; sed multo preclariores in conspectu domini ulceroso illi pauperi ministerium exhibuit angelorum, qui eum extulerunt non in marmoreum tumulum sed in abrahe sinum. Non tamen cura mortuos sepeliendi et sepulchra construendi, quia hec in scripturis sanctis inter bona opera deputata sunt, nec solum in corporibus patriarcharum aliorumque sanctorum sed erga in corpore quibus [illegible] domini corpore qui ista fecerunt laudantur. Impleant igitur homines erga suos officia postremi muneris et sui humani lenimenta meroris. Verum illa que adiuvant spiritus defunctorum, scilicet oblationes, orationes, [illegible] obsequenter procurent.

De duobus eque bonis quorum alteri plura post mortem sunt auxilia

Solet moveri questio de duobus, uno divite, altero paupere, pariter sed mediocriter bonis, qui predictis suffragiis indigent et meruerunt pariter post mortem iuvari. Pro altero vero, id est pro divite, speciales et communes fiunt orationes, multeque elemosinarum largitiones; pro paupere non fiunt nisi communes orationes. Queritur ergo an tantum iuvetur pauper paucioribus subsidiis quantum dives amplioribus. Si non pariter iuvatur, non ei redditur secundum merita. Meruit enim pariter iuvari, quia pariter bonus exstitit. Si vero tantum suffragiis consequitur quantum dives, quid contulerunt diviti illa specialia pro eo facta? Sane dici potest non ei magis valuisse specialia et communia quam pauperi sola communia suffragia. Et tamen profuerunt diviti specialia, non quidem ad aliud vel maius aliquid, sed ad idem ad quod communia, ut ex pluribus et diversis causis unum perciperet emolumentum. Potest tamen dici illa plura subsidia contulisse diviti celeriorem absolutionem, non pleniorem.

Quibus suffragiis iuvabuntur mediocriter boni qui in fine reperientur

Solet etiam queri de aliquo mediocriter bono qui talibus indigens suffragiis in ipsa consummatione seculi [illegible] migrabit; si salvus fuerit, pro eo non efficietur ulterius sacrificium vel oratio vel elemosina, nec habebit tante perfectionis merita quod hiis suf-

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK HEIDELBERG
BIBLIOTECA APOSTOLICA VATICANA
© Biblioteca Apostolica Vaticana
http://digi.ub.uni-heidelberg.de/diglit/bav_pal_lat_326/0502
MANFRED LAUTENSCHLÄGER STIFTUNG